

porušil, mu to vytknul a zmocňuje ho, aby vhodným způsobem opatřil nápravu. Osp odůvodňuje ve svém výměru z 2. prosince 1927 příkaz, aby domovní seznamy byly vydány také v jazyku státním, provedeným zjištěním u příležitosti stížnosti, že domovní seznamy vyhotovují se podle jejího názoru po jazykové stránce nenáležitě. Spatřuje-li tedy žal. úřad v napadeném výroku konkrétní opatření podle čl. 97 jaz. nař. a z toho dovozuje platnost opatření a námitkami odvolání popírajícími předpoklady pro konkrétní příkaz osp-é podle čl. 96 al. 3 se nezabývá, zakládá to vadu řízení.

Stížnost je i v této části bezdůvodná.

Jak vidno z výměru osp-é, který zavedl příčinu k tomuto sporu, nedovolala se osp pro jazykově-právní opatření ve výměru tom učiněné ustanovení čl. 96 odst. 3 jaz. nař. a také ani z jeho stilisace nelze usuzovati, že opatření to o tuto normu opřela, neboť podle znění výměru toho nečiní jazykový příkaz na základě podané stížnosti, nýbrž na základě zjištění, provedeného u příležitosti stížnosti, že domovní seznamy se vyhotovují a vyvěšují pouze v řeči německé. Také zsp neopřela své rozhodnutí v této věci o čl. 96 odst. 3 jaz. nař., nýbrž k st-lově námitce v odvolání, že příkaz, aby domovní seznamy také v budoucnosti se vyhotovovaly v jazyku státním, je všeobecným jazykově-právním poukazem k němuž osp podle čl. 96 odst. 3 jaz. nař. není oprávněna, vyslovila, že osp byla oprávněna vzhledem ke svému dozorčímu právu nad obcí uložit jazykovou úpravu domovních seznamů i pro budoucnost. Podle toho měla při výroku tom zřejmě na mysli ustanovení čl. 97 odst. 1 jaz. nař. Když pak stěžující si město ve výroku tom nevidělo vyvrácení své námitky a ji proto v odvolání na žal. úřad opakovalo, poukázal žal. úřad přímo na to, že napadený výrok je konkrétním jazykově-právním opatřením, k jehož vydání opravňuje politický úřad ustanovení čl. 97 jaz. nař.

Myslí-li pak stěžující si město, že opatření odnášející se ke konkrétním případům mohou býti založena jen na ustanovení čl. 96 odst. 3 jaz. nař., pak ocitá se názorem tím v přímém rozporu s ustanovením čl. 97 odst. 1 jaz. nař., které, aniž přímo neb nepřímě odkazuje k ustanovení čl. 96 odst. 3 jaz. nař., zcela kategoricky ukládá dohlédacímu úřadu, aby učinil vhodné opatření a zjednal nápravu, shledá-li i mimo případ stížnosti, že některý orgán jeho dohledu podřízený porušil jaz. zákon anebo jaz. nař., tedy zjistí-li konkrétní porušení některé jazykové normy.

Č. 11.717.

Živnostenské právo: * Podle § 5 odst. 2 lit. d) zák. č. 96/1929 Sb. nelze odníti výčepní licenci již proto, že licence jest provozována bez úředního schválení v místnostech jiných téže osady, nežli pro něž byla udělena.

(Nález ze dne 5. února 1935 č. 20.113/33.)

Prejudikatura: srov. Boh. A CCCCLXXVIII/34.

Věc: Anna V. v L. (adv. Dr. Kar. Kovács z Bratislavy) proti zemskému úřadu v Bratislavě o koncesi hostinskou a výčepnickou.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Okr. úřad v Bratislavě výměrem z 15. června 1932 na základě ustanovení lit. d) odst. 2 § 5 zák. č. 96/29 Sb. odňal živn. oprávnění udělené Filipu V. rozhodnutím fin. ředitelství z 3. března 1921 na dům č. ... v L. z toho důvodu, že šetřením u obecního úřadu v L. a výsledkem vdovy Filipa V. bylo zjištěno, že předmětná živnost bez schválení živn. úřadu přenesena byla v roce 1926 z domu čp. ... do domu čp. ... tamtéž. Od té doby, jmenovitě po dobu platnosti zák. č. 96/29 Sb., totiž ode dne 4. července 1929 víc jak měsíc nebyla provozována v domě prvním, čímž je vyčerpána skutková podstata cit. ustanovení § 5 zák. č. 96/29 Sb. Provozováním předmětné živnosti v domě druhém, tedy nelegálním provozováním, nemohly býti odčiněny následky onoho neprovozování živnosti. Tímto odnětím licence se stává žádost Anny V. o přenesení této živnosti do domu druhého a o přiznání vdovského práva bezpředmětnou. Žal. úřad na základě odvolání st-lčina nař. rozhodnutím potvrdil výměr okr. úřadu z důvodů v něm obsažených.

Ve stížnosti namítá st-lka nezákonnost tohoto rozhodnutí, poněvadž odnětí výčepního povolení podle § 5 odst. 2 lit. d) zák. č. 96/1929 Sb. předpokládá, že povolení to nebylo po určitou dobu vůbec provozováno a v řízení bylo zjištěno, že po přenesení živnosti z domu prvního do domu druhého v novém domě provozováno bylo, takže žádné přerušení živnosti nenastalo.

Nss uznal stížnost důvodnou.

Podle § 5 odst. 2 zák. č. 96/1929 Sb. může býti výčepní povolení odňato kromě případů upravených předpisy živn. zák. mezi jiným tehdy (lit. d), když majitel povolení bez příčiny neprovozuje povolení po 3 měsíce od vydání jeho, anebo později z kterékoliv příčiny po celý jeden měsíc.

V konkrétním případě spatřoval žal. úřad — jak se podává z nař. rozh., resp. z potvrzeného jím výměru okr. úřadu — skutkové předpoklady pro použití uvedeného předpisu v té okolnosti, že st-lka výčepní povolení neprovozovala v domě č. ... v L., pro nějž povolení bylo svého času uděleno, nýbrž že je bez schválení živn. úřadu provozovala v domě jiném. Z toho je patrné, že žal. úřad založil své rozhodnutí na právním názoru, že provozování výčepního povolení na místě jiném bez schválení živn. úřadu klásti je právně na roveň neprovozování onoho povolení vůbec.

Právní stanovisko toto nemá po názoru nss-u, jenž se tu opírá o usnesení plenárního shromáždění z 10. prosince 1934, opory v zákoně.

Jde tu nesporně o výčepní povolení udělené podle zák. čl. XXV:1899, jež se svojí právní povahou rovná koncesi k provozování živnosti výčepnické podle § 23 živn. zák. č. 259/1924 Sb., jehož předpisům jsou majitelé oněch výčepních povolení podle § 1 odst. 1 zák. č. 96/1929 Sb. podrobeni. Živn. zákon praví v § 59, že jde o založení nové živnosti, chce-li majitel živnosti výčepnické tuto provozovati v některém místě mimo obec dosavadního stanoviště. Z toho jde, že v tomto případě výčepník, jenž si nevyžádal a neobdržel potřebnou koncesi novou, avšak výčep provozuje, nevykonává svoje oprávnění, poněvadž koncese jemu

původně udělená je účinky svými omezena na obec dosavadního stanoviště.

Jiná je věc, chce-li provozovati výčep v téže osadě na místě jiném, nežli pro něj mu byla koncese udělena. V tomto případě nepotřebuje k tomu nové koncese, avšak má si vyžádat schválení živn. úřadu (§ 27 odst. 1 živn. zák.). Provozuje-li pak živnost výčepnickou na jiném místě v téže osadě, pak vykonává tuto činnost, třeba si k tomu předepsaného schválení živn. úřadu nevyžádal, na základě koncese jemu dříve udělené a nelze říci, že by oprávnění toto vůbec neprovozoval. Provozování výčepní živnosti tímto způsobem bez předepsaného schválení živn. úřadu může sice odůvodniti trestnost majitele živnosti podle předpisu živn. zák. stejně jako provozování této živnosti neschváleným náměstkem anebo nájemcem (§ 26 odst. 4 živn. zák.), avšak netvoří předpoklad pro použití § 5 odst. 2 lit. d) zák. č. 96/1929 Sb.

Č. 11.718.

Zaměstnanci veřejní. — Školství. — Samospráva zemská: * Příslušným ministerstvem ve sporech ze služebního poměru učitelů zemských hospodářských škol ve smyslu čl. 8 odst. 1 zák. o org. pol. správy č. 125/1927 Sb. jest ministerstvo zemědělství.

(Nález ze dne 5. února 1935 č. 11.189/35.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 9537/31, 10.791/33, 11.246/34.

Věc: Ing. Vladimír D. v P. (adv. Dr. Ondřej Spurný z Prahy) proti ministerstvu vnitra o dání na dovolenou s čekatelným.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výnosem mor. zem. výboru z 16. listopadu 1928 bylo st-li, profesoru zem. vyšší hospodářské školy v Olomouci, oznámeno, že se mor. zem. výbor usnesl ve své schůzi dne 16. listopadu 1928 dáti ho podle analogie § 83 služ. pragm. pro zem. zaměstnance na dovolenou s čekatelným. St-l zároveň byl upozorněn, že je mu volno podle analogie § 94 resp. § 95 uvedené pragmatiky proti tomuto opatření podati do 14 dnů námitky k zem. výboru. St-l podal proti tomuto výnosu námitky u zem. úřadu v Brně dne 15. prosince 1928. Výnosem zem. presidenta v Brně z 22. února 1929 bylo st-li oznámeno, že zem. výbor země Moravskoslezské ve schůzi konané dne 22. února 1929 námitkám těm nevyhověl, a byl tedy st-l ponechán na dovolené s čekatelným.

Ke stížnosti st-lově zrušil nss nář. Boh. A 9537/31 toto rozhodnutí zem. výboru jakožto akt úřadu nepřislušného, poněvadž o námitkách st-lových měl podle § 53 org. zák. rozhodnouti zem. president země Moravskoslezské a nikoliv zem. výbor. Rozhodnutím ze 6. února 1932 zamítl pak zem. president námitky st-lovy proti rozhodnutí býv. mor. zem. výboru z 16. listopadu 1928, jímž byl podle analogie § 83 služ. pragm. pro zem. zaměstnance dán na dovolenou s čekatelným.

Odvolání st-lovo zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím z důvodů v cit. rozhodnutí uvedených a dalších důvodů vlastních.

Maje rozhodovati o stížnosti do rozhodnutí toho podané, musil nss nejprve zkoumati, zda žal. úřad byl příslušným k vydání nař. rozhod-